

Бути!

Світлана Йовенко

Те, що було, що є, що буде,

уже в мені, іще в мені:

цього не візьме днів остуда,

час людства — мій він час олюднив

найменнями Любов і Гнів.

Усе живе — запульсувало,

завирувало, пойняло:

я ніби з полум'я постала,

я свій народ в собі пізнала —

мене до цього не було!

Озавсь, прокинувсь клекіт моря

і клекіт космосу в крові,

і сходять ще, й згасають зорі,

і молодість у непокорі

на вічність б'є у неба дзвін.

Так, я жива, я є, я буду!

Перемагаймо небуття!

Що в крихтах серць? —

Планета люду,

історії трударський будень,

прообраз чесний

майбуття!